

"ישיבישע בלאט" "לאמדעס" ב"דף היום" בשו"ת ומ"מ

דף טו.

רבנן סברי הציץ מרצה על האכילות ור"י סבר אין הציץ מרצה על האכילות, וביאור תליית מחלוקתן בזה, ביארו התוס' דכדי שתתיר הקטרת הקומץ את השיריים צריך שתהיה על כולו, ולכן אם הציץ מרצה הוא הקטרה על כולו, ואם לא הוא כנאבדו חלק מהשיריים, ואין ההקטרה מכשירתן לאכילה (עי' רעק"א).

ודעת הרמב"ם הוכיחו האחרונים דלא מהני מה שהציץ מרצה על האכילו כדי שייחשב הקטרה על כולו, עי' מנחת אברהם קפד' בשם הגר"ז, ומה דתני לעיל יב: שאם זריקה מועלת ליוצא הותרו השיריים באכילה, עי' קרן אורה, זבח תודה, אחיעזר יו"ד מא' ד' מה שתירצו, ובשם הגר"ז (הובא במנחת אברהם הנ"ל) חילקו בין לחם הפנים ושתי הלחם לשאר מנחות, שלהם אין דין שיריים ומה שצריך הקטרה אכולהו אינו מדין ה"נותרת", אלא מהפסוק היא לומדים שצריך הקטרה על כל החלות ולכן כאן הרמב"ם מודה דמהני ציץ מרצה על אכילות להחשיב את כל החלות בעין, עי"ש.

וע"ע קרן אורה למה לשיטת הרמב"ם תמידין ומוספים ה' טז' בנטמא סדר אחד מלחם הפנים הטמא בטומאתו והטהור בטהרתו ויאיכל, ועי' חזו"א קדשים לב' לה'.

תוד"ה ורבי יהודה, בבאור תירוצם יש להבין דכמו בטומאה שהותרה בציבור לא הותר הטמא באכילה, גם בדין ציץ מרצה לא הותר הטמא באכילה?

וביאור הגר"ז (מנחת אברהם רכז) על פי הנידון בקרבן הבא בטומאת כהנים אבל לא נגעו בבשר האם נאכל או לא, עי' ח"י הגר"ז עה"ת פ"ר בהעלותך וכן במקדש דוד כו' ב' שהוכיחו שכה"ג אינו נאכל, ולכן מחלק דטומאה הותרה בציבור אינה מתרת באכילה אלא רק את העבודה לעומת ריצוי ציץ באכילות שמתיר לי את האכילה, עי"ש עוד.

והנה בשיטמ"ק הקשה דאם לר"י גם הטהור אסור באכילה למה לא הואי כאבד הלחם שגם הכבשים יוצאים לבית השריפה, וצ"ל דכיון שטומאה הותרה בציבור אף שאינו נאכל, חשיב כקיים ולכן הכבשים לא נשרפים, עי' מקדש דוד כט' ה'.

תוד"ה והא, במה שכתבו דהכא לכו"ע הציץ מרצה על העולין, עי' טהרת הקודש.

שניהם יעשו בטומאה, עי' רש"י שיגיעם אם ירצה, ועי' מקדש דוד כו' ו', וחזו"א לב' מ'.

תוד"ה רבי יהודה, בדבריהם עי' שער המלך ביאת מקדש ד' יד' ומקדש דוד כו' ב'.

אין קרבן ציבור חלוק, ולכאורה לפי זה גם לאחר זריקה היה צריך ר"י לחלוק, ולמה לעיל אמר ר"א שבזה מודה, עי"ש רש"י וטהרת הקודש ועי' רע"ב במשנה שכתב להדיא דלאחר זריקה חלוק, ובאור הסברא ע"פ דברי האחרונים (עי' רעק"א) שכל הדין שאין קרבן ציבור חלוק רק במנחה וכדו' שמקצתה מעכבת כולה, לכן לאחר זריקה שאפילו נאבדה אחת אינה מעכבת מודה רבי יהודה.

והתודה אינה מפוגלת ובאחרונים דייקו מרש"י שרק כרת אין אבל פסול יש, עי' קרן אורה ושפת אמת מנין לנו דבר זה, ועי' מנחת אברהם (רלא) בשם הגר"ד.

דלא הוזקו (בשתי הלחם) זה לזה בתנופה, וקשה על הרמב"ם מעה"ק ט' ז' שכתב שמניפים תרומת לחמי תודה יחד עם חזה ושוק של הקרבן?
כן הקשה הרש"ש צד. ועי' מנחת אברהם (רלב') מה שהביא לתרץ בשם הגר"ז.

הבא לפגל ולא פיגל וכו', בבאור הק"ו עי' בשפת אמת, ולפי"ז מיושבת קושיית השיטמ"ק אות י', ועי' תוד"ה המפגל.

ע"ב

והתניא מעשה באחד, בבאור הסוגיא בתוס' ביארו דהנושא האם אוסר אדם דבר שאינו שלו, (ועי' חזו"א כלאים ג' טו'), וברמב"ם (כלאים ה' יג') כתב שהנושא מצד שלא הגיעו לשיעור פרי הנאסר, עי' חזו"א כלאים ג' כב' היאך תתבאר הסוגיא לשיטתו, וע"ע שנות אליהו פ"ז מ"ז, ועי' קרן אורה וחזו"א (הנ"ל) מה שהאירו בדבריו.

תוד"ה ואסרו, כתבו דהברייתא דלא כרבי יאשיה, אמנם הרמב"ם כלאים ב' ז' והרמב"ן חולין פב. חילקו בין מעשה הזריעה שעל זה קאי רבי יאשיה לבין ההנאה מהנזרע.

קנבוס ולוף אסרה תורה, ומה שאמר רבי יאשיה שמלקות בכלאים הוא בזרע חטה שעורה וחרצן במפולת יד, ולא רק במינים אלו?, עי' תוד"ה והתירו, ועי' רמב"ן וראב"ד (הובא ברמב"ן) חולין פב, ורמב"ם כלאים ה' ב-ג, ועי' חזו"א כלאים א' ט-ג'.

חבירו כבש משמע ולא מפגל או לחם משמע ומפגל, בספק זה יש כמה הארות:

א. בשיטמ"ק ב"ק מג: הוכיח מכאן שפיגול רק בדיבור ולא במחשבה ועי"ש מה שדחה.

ב. הרמב"ם (פסוהמ"ק יז' יז') השמיט ספק זה, עי' קרן אורה הטעם לזה על פי השיטמ"ק דכל הספק על פסול דרבנן וקולא, ועי' מנחת חינוך קמד' שיש נ"מ בספק גם מדאורייתא.

מפגל את הנסכים, עי' רש"י שהעמידה בשותה מן הנסכים, ויל"ע למה לא העמידה במנחת נסכים, ובעיקר שיעור החיוב אי בכזית או רביעית, עי' תוס' זבחים קט. ומנחת חינוך קמח' יג', ועי' מקדש דוד ז' ה' שמסתפק על מחשבת פיגול בנסכים בכמה היא.

אמר רבא קסבר רבי מאיר וכו' בבאור מחלוקתם עי' כתבי הגר"ז.

תוד"ה אפשר הקשו סתירת הסוגיות מלקמן עט. ותירצו ב-ב' אופנים, ועי' תויו"ט מנחות ז' ד' שמדברי הרמב"ם מוכח שלא ס"ל כתי' הראשון, ועי' ח"י הגר"ז זבחים מג.

עוד תי' לקושיית התוס', עי' מנחת אברהם (רלו) בשם הגר"ז, ובמקדש דוד י' א'.

לוג שמן של מצורע וכו', והנה נחלקו אי מתפגל מחמת הזבח ואם אפשר לשנותו לזבח אחר, וקשה מזבחים מד. שדעת רבנן שבמתנות האשם יוצא הלוג מידי מעילה ולמה לא יתפגל?

כן הביא המנחת אברהם (רלח) להקשות בשם הגר"ז, ותי' דהנה בלוג שמן לאחר זריקת האשם עדיין אסור לאכלו לפני מתן בהונות, ולכן אין זריקת האשם נחשב למתיר שלו, אלא שלגבי מעילה כיון שכל איסורו להדיוט היה במה שבא עם האשם ונחשב קדשי ה', ממילא זריקת האשם מתירתו לזה, אבל נחשבת "מתיר" לדבר אחר, עי' בכל זה בחי' מרן ר"ז הלוי על הרמב"ם מעילה ב' י', ועי' אבי עזרי שם מה שתמה עליו.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח'
להנצחות והארות 0527652935, או 7652935@gmail.com וכן לקבלת הדף במייל